
KAPITOLA I

Setkání po letech

Vysoký světlovlasý muž s modrýma očima a velkýma rukama ji objal takovou silou, že ji málem udusil.

Anaid nevěděla, jestli se zalyká nedostatkem vzduchu nebo pohnutím, které se jí zmocnilo.

O tomhle objetí snila patnáct let.

Onen muž byl její otec. Jmenoval se Gunnar a viděla ho poprvé v životě.

Když ji obemkly Gunnarovy paže, Anaid ucítila blažené zachvění a měla chuť příst jako její kocour Apollo. Přimhouřila oči, schoulila se mu na prsou, nehybně si tu chvíli vychutnávala a naslouchala tepu jeho srdce, stejně neznámému jako slaný mořský vzduch, který z něj byl cítit, nebo jako jeho islandský přízvuk. Tik tak, tik tak; ty zvuky jí připomněly obrovský budík, zelený jako jablko, a pomyslela si, že mít otce z masa a kostí je uklidňující pocit, jako když někdo při procitnutí najde u postele bačkory nebo si v dešti roztáhne deštník.

Zastyděla se za to, že přirovnává otce k deštníku, neměla však už čas to napravit a vybrat si něco básnivějšího, jako

východní vítr nebo paprsek jarního slunce, poněvadž kouzlo toho shledání porušil Selenin hlas.

„Anaid!“ křikla na ni.

Její jméno, pronesené s přídechem výtky, jí naznačilo, že dělá něco nesprávného. Takový tón matka používala, když si jako malá nabrala plnou hrst smažených brambůrků nebo při odchodu z místnosti zapomínala zavřít dveře. Předstírala, že ji neslyšela, Gunnar však zvedl oči a odtáhl paže, které ji hřeživě obemykaly.

„Selene!“ pronesl dojatě.

Anaid se náhle cítila opuštěná a uvědomila si, jak široké, hluboké a pevné bylo objetí, které právě zažila. S chutí by si ho zopakovala.

Naopak Selene si ho vyzkoušet nehodlala.

„Ani krok,“ otočila se proti Gunnarovi a namířila na něj svým *atame*, aby mu zabránila přijít blíž.

„Ahoj, Selene,“ řekl potichu Gunnar, a jeho hlas byl teď stejně laskavý jako jeho oči a ruce.

Byl to jiný způsob, jak ji obejmout. Se Selene to však nepohnulo a dál stála proti němu.

„Co chceš?“

Nevypadali zrovna jako dobře sladěný pár. Dokonce ani nevypadali jako pár. Nicméně a přese všechno se k sobě hodili. Anaid si pomyslela, jaká je škoda, že všechno je tak složité. A tesklivě si vybavila, jak se matka do jejího otce bláznivě zamilovala, když ho poprvé spatřila. To bylo před patnácti lety, a od té doby uběhlo v řekách mnoho vody.

„Myslel jsem, že jste mrtvé...“

„Jak vidíš, nejsme. A teď už můžeš jít.“

Selenin hlas, postoj i pohyby byly útočné.

„Dlouhá léta jsem si myslel, že vás ta medvědice sežrala,“ přiznal Gunnar.

Selene rázně odsekla: „Jediný, kdo chtěl sežrat vlastní dceru, jsi byl ty.“

Pro Anaid to bylo jako facka. Chtěla tím říct, že její otec k ní není schopen něco cítit?

Gunnar našťěstí hozenou rukavicí nezvedl.

„Anaid je taková, jak jsem si ji ve svých snech představoval.“

„Ty míváš nějaké sny?“ zeptala se Selene uštěpačně. „Myslela jsem, že vy Odiš tu schopnost nemáte.“

„Mami! To už stačí!“ přerušila ji Anaid.

Přičíla se jí matčina bojechtivost, ještě víc ji však dráždilo, že nepřipouští, že by o ní otec mohl snít. Nemluvila z ní nakonec žárlivost?

„Je mnoho věcí, které nevíš, Selene. Nemáš tušení, co jsem celý ten čas cítil, ani kolik hodin, měsíců a let jsem strávil vzpomínáním na tebe a na Anaid.“

Anaid cítila jakousi teplou vlnu, která jí klesala jícnem a rozlévala se jí po žaludku.

„A proto jsi zabil tu medvědici? Abys pomstil naši smrt?“ zeptala se v okamžitém hnutí mysli.

Gunnar se otočil k ní. Zdálo se, že mluví upřímně.

„Mrzí mě to. Až potom jsem se dozvěděl, že právě díky tě medvědici jste zůstaly naživu. Ale pokud tě to utěší, tím, že jsem získal její kůži, se mému svědomí neulevilo.“

Selene se nuceně zasmála ve snaze ho urazit. Nebo to tak Anaid aspoň připadalo.

„Ty a svědomí? Nedej se vysmát. Chceš říct, že máš svědomí a že tě celou tu dobu hryzlo? To je opravdu novinka; myslela jsem, že vy Odiš svědomí nemáte.“

Anaid měla nepříjemný pocit. Selene si dávala příliš záležet na tom, jak vyslovovala to ‚Odiš‘. Úmyslně ho opakovala a zdůrazňovala třený zvuk onoho ‚š‘ tak, aby znělo pronikavěji. I to byl způsob, jak nakreslit čáru a postavit se na jednu stranu. V jejím schématu byla ona čistá Omar, kdežto Gunnar byl nečistý Odiš. Neměla s ním tudíž o čem mluvit. Gunnar byl jako prašivý.

Ale jak to bylo s ní samotnou, s Anaid, její vlastní dcerou? Nebyla zároveň i dcera Gunnara, neboli Odiš? Nebo nebyla jedno ani druhé?

Anaid ovšem nebyla ochotná nechat otce uniknout ani připustit, aby ho matka tak snadno zase vypudila z jejího života.

„Zůstaneš u nás na večeri?“

Mlčení by se dalo krájet nožem.

„To mě zveš?“ zeptal se Gunnar opatrně.

Anaid předběhla Selene a zavřela jí ústa.

„Ovšem že ano, jsi můj host. Zůstaň u nás na večeri, prosím.“

Teď už Gunnar nezaváhal.

„Děkuju, rád.“

„A zůstaneš tu přes noc?“

Selene zbledla. Zákony pohostinnosti Omar byly posvátné, a dokonce ani ona neměla právo odmítnout hostovi stůl a postel.

Gunnar postřehl její rozpaky a raději jí neztěžoval situaci.

„Můžu přespat v autě nebo dojet těch pár kilometrů do Benicarló.“

Selene se zamračila.

„To jsi neměl říkat!“

„A co?“

„Anaid neví, kde jsme.“

„To se mylíš,“ opravila ji dcera.

Anaid to samozřejmě věděla.

Byli v malém karavanu, zaparkovaném na opuštěném volném prostranství, několik kilometrů od dálnice. Podle mírných rovin zbrzděných zavlažovacími kanály, které tušila na západě, mandlového háje na severu, racka, který nad nimi občas přeletěl, vzdáleného zvuku vln a pronikavé, nasládlé vůně kvetoucích pomerančovníků si správně domyslela, že jsou u východního pobřeží.

Selene chtěla zabránit tomu, aby její dcera uhádla trasu, po které jely od odjezdu z Urtu, v srdci Pyrenejí. Prchaly před Baalat, fénickou Odiš, a nikdo nesměl vědět, kde jsou.

Jenže Anaid nemohla pozbyť svůj vrozený smysl pro orientaci. Její babička Demeter ji v tom cvičila už od dětství, a ona si bezděčně všímala výše slunce, jeho dráhy na obloze a síly jeho paprsků. Právě tak znala noční souhvězdí, která se naučila pozorovat na chladném nebi pyrenejských hor. Stačilo jí vyhlédnout okny karavanu a věděla, že je půlnoc, že jedou směrem k jihu a několik málo kilometrů na východ že je Středozemní moře.

Zatímco o tom Anaid uvažovala, postřehla, že Selene spěšně cosi vytáhla ze zásuvky a s pohrdavým úsměškem to podává Gunnarovi.

„Tady máš, vezmi si je. Od tebe žádné dárky nechceme.“

Anaid potlačila výkřik a krabičku jí vytrhla.

„Ty jsou moje, daroval je mně.“

Byly to náušnice s rubíny, které jí Gunnar poslal jako dárek k patnáctým narozeninám.

Selene se postavila proti dceři.

„Vrať mu je.“

Anaid by se chtěla dál chovat jako nestranná, ale nemohla. Kdyby Gunnarovi náušnice vrátila, postavila by se jasně na matčinu stranu. Pokud by je vrátit odmítla, zvolila by Gunnara.

„Mami, nenuť mě, abych...“

Selene se však vzteky neznala.

„Nařizuju ti, abys je vrátila, jako jsem mu je vrátila já.“

Anaid nabrala vzduch do plic a zase ho vydechla, aby si dodala sil. Selene svým počínáním vychýlila mísky vah v Gunnarův prospěch.

„Tys je odmítla, ale já ne. Já si je nechám.“

Sama nevěděla, kde se v ní bere tolik odvahy, troufale si však ohmatala levý boltec, stiskla náušnici mezi palcem a ukazováčkem a špičkou šperku si propíchlá tenkou kůži, kterou tam měla, poněvadž náušnice už dlouho nenosila a otvory po nich jí zarostly. Ucítla pronikavé bodnutí, jak jí hrot roztrhl maso, potlačila však bolestný výkřik a celou tu dobu snášela Selenin pohled jako při souboji.

Na tričko jí dopadla teplá kapka. Byla to krev, rudá jako rubín zasazený do zlata, který se jí houpal nad ramenem. Selene jí tu krvavou skvrnu nevěřicně otřela prstem. Gunnar mezitím s krajní opatrností vzal druhou náušnici a znalec-

ky ji dceři zasadil do pravého ucha. Ať už to bylo kouzlem nebo jeho zručností, tentokrát Anaid postřehla jen křupnutí kůže.

Gunnar ji vzal za ramena a prohlížel si ji, jako se prohlíží umělecké dílo. Nakonec se široce usmál, a onen úsměv byl stejně laskavý jako jeho paže.

„Sluší ti to.“

To už Selene nesnesla. Strhla Gunnarovi ruce z Anaidina krku, popadla ji a vychrlila na ni, jak měla ve zvyku: „Víš, odkud ty náušnice jsou?“

Anaid jí bez váhání odpověděla: „Ze šperkovnice, která patřila ledové královně. Sama jsi mi to vypravovala.“

Selene se rozlítla.

„Nejmocnější Odiš na severní polokouli.“

Anaid naklonila hlavu na stranu, takže se rudý odlesk rubínů zabodl Selene do sítnice.

„Mojí babičce,“ odsekla sebejistě.

Rozhorlená Selene vyběhla z karavanu a bouchla za sebou dveřmi.

„Počkej!“ křikl Gunnar zbytečně. „Nechod' sama ven, je to nebezpečné!“

Pokročil ke dveřím, jako kdyby chtěl jít za ní, ale Anaid ho uchopila za ruku a zadržela ho.

„Nech ji být. Neposlechne tě.“

Byla to pravda. Selene byla tvrdohlavá. Stejně tak ovšem byla pravda i to, že Anaid chtěla být s Gunnarem sama a vychutnat si ono Pyrrhovo vítězství, úspěch v první srážce, kterou s matkou měla.

„Máš rád smažená vajíčka?“

„Miluju je,“ usmál se Gunnar.

„To je jediné, co umím,“ přiznala a pomyslela si, že otcí člověk může takové věci přiznat bez nebezpečí, že se úplně znemožní.

Nakonec se ukázalo, že vejce zbývá jen jedno, a dokonce i to v kuchařčiných nezkušených rukou prasklo dřív, než stačilo dopadnout na pánev. Anaid tak zůstala jen chuť otce pohostit, jenže v malé lednici to vypadalo stejně bezúspěšně jako v arizonské poušti.

S trochou představivosti nakonec dali dohromady salát z rajčat a z tuňáka, usmažili několik mražených kuřecích nugget a oloupali jablko, nakrájeli ho na kousky, které měly být umělecké, a ty pak ozdobili medem.

V okamžiku, kdy Anaid stavěla na umakartový stolek sklenice, se rozdrncel mobil, který Selene nechala ležet na židli. Přišla jí zpráva a Anaid ji bez váhání otevřela. Myslela, že to je nějaký vzkaz od Eleny. Možná kvůli tomu, kvůli svému nutkání dozvědět se něco o Rokovi a vinou odříznutí od ostatního světa, ke kterému ji Selene odsoudila... Zkrátka a dobře, zvědavost u ní převládla nad opatrností a zprávu si přečetla. Natolik ji ohromila, že sklenice, kterou držela v ruce, spadla na podlahu a rozbila se.

„Co se stalo?“ zeptal se okamžitě Gunnar, přistoupil k ní a ujistil se, že se nepořezala.

Anaid málem nebyla schopná promluvit, jen nesouvisle vykoktala: „Baalat. To je od ní. Pronásleduje mě.“

Podala mobil otcí a ten si zprávu se svráštěným obočím přečetl.

Anaid, líbám tě, jedu z velké dálky a chci tě uvidět, zbožňuju tě a chci jen být ti blízko, opravdu blízko. Zavolej, pověz mi něco, prosím. Dácil

Gunnar se tvářil stejně znepokojeně jako ona. Podíval se do schránky se zprávami a ukázal ji Anaid.

„To není první. Zřejmě tě už nějaký čas bombarduje.“

To Anaid zmátlo.

„Selene mi nic neřekla.“

„Aby tě nevylekala,“ ospravedlnil ji Gunnar.

„Proč se jí zastáváš? Mám právo vědět, kdo mě pronásleduje.“

Gunnar strohým kliknutím zprávu vymazal a položil mobil zpátky na židli, kde před několika minutami ležel.

„Řeknu ti, co uděláme. Zapomeneme na to, co by mohlo být tam venku, a strávíme příjemný večer, tvá matka, ty a já. Platí?“

Anaid přisvědčila. Líbilo se jí mít otce, který jí dodával klid a jistotu a vnášel do jejího života špetku řádu. Selene byla příliš velká zmatkařka.

„Běž, řekni matce, že večere je hotová... jestli si ji už k večeri nedala Baalat.“

Anaid se podívala na svůj skromný gastronomický výtvor a zesmutněla. Jablko, které předtím bylo bílé a krásné, na vzduchu postupně ztmavlo, až bylo skoro černé, stejně jako rozpoložení její matky, která se v tu chvíli objevila a ztrpčila jim večeri.

První rodinná večere v Anaidině životě byla skličující.